

Ordføreren (Berg): Jeg glemte før, da jeg havde Ordet, angaaende Forslaget om Tilskudet til Folkehøjskolerne at gjøre det ærede Thing bekendt med, at vi have forhandlet Reglerne om Fordelingen med den ærede Minister. Der står nemlig i den Betænkning, der blev afgivet til 2den Behandling „et normalt Tilskud paa 400 Kr. til hver af Skolerne for et vist Antal Elever“. Den ærede Minister har ønsket at gjøre nogen Forandring i den Regel, han har fulgt iaar, og man er med den ærede Minister kommen overens om, at Reglen vil være den at bevilge til enhver Skole, der ligesom ifjor havde 12 Elever i en vis Gjennemsnitstid, 250 Kr. som et Fixum og iverigt et Bølsøb indenfor den Grændse, der nu er at raade over efter Eleverantallet ved Skolerne, dog saaledes, at Skoler, der have et mindre Antal Elever, eller som endnu ikke have bestaaet i den Tid, der var omtalt ifjor, kunde, naar Omstændighederne tale derfor, komme i en forholdsvis passende Betragtning, og at selvfølgelig det øvrige Bølsøb af de 15,000 Kr., fra drages det, som vi ere enige om, at Ministeren maa anvende til Bistand ved Benyttelsen af Bølsøbet, anvendes efter Skøn og efter samtlige foreliggende Forhold. Jeg haaber i denne Henseende at have udtalt mig korrekt efter den ærede Ministers Opfattelse, idet jeg anmoder den ærede Minister om, forsaavidt der skulde være nogen Misforstaaelse fra vor Side med Hensyn til de Forhandlinger, der ere førte imellem os, da at berigtige denne, naar den ærede Minister tager Ordet. Hvad der iverigt er udtalt, skal jeg ikke komme nærmere ind paa. Kun skal jeg rette en Tak til min ærede Ven fra Zeire (Holstein-Ledreborg) fordi han paany har bragt ind i Tidenden mine Udtalelser om Folkehøjskolernes Forhold til Staten, som jeg endnu fuldt ud Linie for Linie vil understrive.

Scharling: Jeg kan aldeles ikke give det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amts 5te Valckreds (Holstein-Ledreborg) Ret i, at den Side, hvortil jeg har den Ære at høre, skulde være enig med Thingets øvrige Medlemmer om, for denne Gang at lade Tilskudet til Universitetet falde. Evertimod, skal jeg meget varmt og indtrængende anbefale Thinget at vedtage Forslagene under Nr. 29 og 31, og de Udtalelser, der ere fremkomne fra den ærede Ordfører, give mig et ganske vist svagt Haab om, at det ikke vil være aldeles umuligt at faae dette Resultat frem. Den ærede Ordfører udtalte nemlig, at han aldeles ikke forstod, at vi fra vor Side kunde lægge saa stor Bøgt paa dette Spørgsmaal, eller at vi overhovedet vilde gjøre det til et Stridsspørgsmaal, thi det var et blot og bart Posteringsspørgsmaal. Det forekommer mig nu, at det med Frie kan gjøres gjældende fra vor Side, at Bertallet, naar Spørgsmaalet er et blot og bart

Posteringsspørgsmaal og kun har en saa overordentlig ringe Betydning for de Herrer, gjerne kunde indbefomme vor modstaaende Opfattelse om dette Punkt, naar vi fra vor Side fremdeles lægge megen Bøgt paa, at der gives Universitetet det samme Tilskud, som er foreslaaet fra den høitærede Ministers Side. Jeg tilstaar, at jeg for mit Bødkommende aldeles ikke kan tiltræde den Opfattelse, at det her blot og bart skulde dreie sig om et Posteringsspørgsmaal, men i alt Fald maa tillægge denne Postering en temmelig betydelig Realitet. Jeg tror, at der virkelig kan paavises ganske gode Grunde for, at vi ønske et saadant Tilskud til Universitetet fastslaaet, og jeg haaber altsaa, at naar saadanne Grunde paavises, og det fra den modstaaende Side kun gjøres gjældende, at det er et rent Posteringsspørgsmaal, der ikke har reel Interesse, man da vil være tilbøielig til at indbefomme vore Ønsker i saa Henseende. Efter de Udtalelser, der idag ere fremkomne fra den ærede Ordfører om Universitetet, og som jeg iverigt i Meget kan anerkjende, kan jeg ikke se rettere, end at Meningen med at nedsette Tilskudet til Universitetet er den, efterhaanden at fortære Universitetets Formue, for ad den Wei at komme bort fra denne særlige Fond, og at det, man altsaa lægger Bøgt paa, er at faae denne særlige Fond til at udgaa af Finantsloven. Jeg har nu nogen Tvivl, om man ad den Wei vil naae til det Resultat. Vi kjende jo Institutter med særlige Fonds, som ikke have nogen Kapitalformue, for Exempel Blindesinstituttet, der vedblivende opføres som Institut med særlige Fonds, og det maa i alt Fald erkjendes, at Universitetet heldigvis har en saa betydelig Formue, at det dog ad den Wei vil være temmelig længe, inden man naaer det Maal, man sætter sig, at faae det udslettet som Instituttet med særlige Fonds. Jeg tror endog saa, at selv om man vil gaa saavidt, at fortære ikke blot den opsparede Kapitalformue, men ogsaa Formuen i Forbegøds, vil man dog ikke naae dette Resultat, fordi Universitetet desuden har særlige Indtægtsposter, som det vil være rimeligt vedblivende at opføre paa denne Konto. Vil man naae det Resultat, den ærede Ordfører sigtede mod, maa man gaa den Wei, at stille Forslag til at konfiskere Universitetets Formue til Fordel for Statskassen. Men forudsat, at man vil naae til det Maal ad den Wei succesfult at fortære Universitetets hele Formue, kan jeg ikke se rettere, end at dette, aldeles bortset fra Universitetets særlige Stilling og Interesser, rent økonomisk og finantsielt taget er en overmaade usforstandig Fremgangsmaade, thi, hvad er det, man gjør? Man fortærer Aar efter Aar en tilstedeværende Kapitalformue for derved foreløbig at nedbringe Udgifterne paa dette Punkt, og saa engang i Tidenden komme til det Punkt, hvor Udgifterne vore op til det Mængdebølsøbte. Man har nu efterhaanden opspist det Meste af den polytekniske